

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Azacycles s.r.o.**, se sídlem Kladno, Vitry 2134, IČ: 270 68 676, zast. Mgr. Matějem Váchou, advokátem se sídlem Praha 1 – Malá Strana, Újezd 450/40, Tyršův dům, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Praha 2, Žitná 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2007, č.j.: 268/07-1700-201164,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 29.1.2007, č.j.: 268/07-1700-201164 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 10.640,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Matěje Váchy, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ust. § 50 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), zamítl jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Kladně (dále jen „správce daně“) ze dne 2.8.2006, č.j.: 131562/06/030980/3148, č. 22/2006, kterým byla žalobci uložena povinnost odvést do státního rozpočtu odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 5.530.168,-Kč.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Uvedl, že výkladem ustanovení § 3 písm. e) zákona č.

218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), nelze dojít k jinému závěru, než že za porušení rozpočtové kázně lze považovat pouze výdej peněžních prostředků státu v rozporu s právními předpisy, rozhodnutími či dohodami o jejich poskytnutí ze strany státu. Nikoliv každé porušení právních norem, rozhodnutí či dohod, avšak pouze takové porušení, jenž je výdajem peněžních prostředků, lze považovat za porušení rozpočtové kázně. Dle žalobce z obsahu spisového spisu vyplývá, že dne 12.9.2005 došlo k přesunu peněžních prostředků ve výši 5.704.000,-Kč mezi dvěma účty žalobce, tj. mezi účtem zřízeným pro financování projektu z prostředků státního rozpočtu – neinvestiční prostředky a mezi jeho běžným účtem. Tvrdil, že takový přesun peněžních prostředků mezi účty žalobce jako příjemce účelově vázaných prostředků ze státního rozpočtu nelze pokládat za výdaj peněžních prostředků v rozporu s ustanoveními právních předpisů, rozhodnutími či dohodami ve smyslu ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Veškeré poskytnuté peněžní prostředky byly v kalendářním roce 2005 použity výhradně k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním cílů a parametrů předmětného projektu. Dále tvrdil, že systematický a logický výklad ustanovení článku VII. odst. 1 a 3 smlouvy č. FT-TA2/081 o poskytnutí účelové podpory na řešení programového projektu formou dotace z výdajů státního rozpočtu na výzkum a vývoj ze dne 31.8.2005 (dále jen „smlouva“), učiněný žalovaným nemá oporu v textu smlouvy samotné. Nejasnost a neurčitost tohoto ustanovení vyplývá ze stanoviska Ústavu pro jazyk český č.j.: 28/07 ze dne 29.3.2006, jakož i ze samotného jednání Ministerstva průmyslu a obchodu. Právě z důvodu neurčitosti a nesrozumitelnosti smlouvy byl dne 14.6.2006 sjednán dodatek č. 1 smlouvy. Nejasné a mnohoznačné ustanovení smlouvy je pak nutno v souladu s ust. § 266 odst. 4 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“), vykládat k tíži strany, která tohoto ustanovení v jednání užila jako první, tedy k tíži Ministerstva průmyslu a obchodu. Rovněž je třeba brát v úvahu smysl a účel právní normy i jejích jednotlivých ustanovení. Dle žalobce účelem zákona o rozpočtových pravidlech není sankcionovat jednání, která nemají žádný dopad na státní rozpočet, ani nezpůsobila Ministerstvu průmyslu a obchodu jakoukoliv škodu.

Žalobce rovněž namítal procesní vady. K tomuto uvedl, že dne 18.8.2006 požádal o prominutí odvodu a penále uložených platebním výměrem Finančního úřadu v Kladně dne 2.8.2006, č.j.: 132562/06/030980/3148, resp. 131568/06/030980/3148. Rozhodnutím ze dne 27.11.2006, č.j.: 43/96316/2006-434 Ministerstvo financí žádosti podle § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech a podle ust. § 55a daňového řádu vyhovělo a prominulo žalobci jak odvod ve výši 5.530.168,-Kč, tak penále ve výši 1.1791.775,-Kč a dopočet. Dle žalobce rozhodnutí o prominutí odvodu a penále Ministerstva financí představuje pravomocné meritorní rozhodnutí o porušení rozpočtové kázně žalobce a o uložení odvodu a penále za něj. Žalovaný tak měl řízení o odvolání ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastavit, neboť ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto.

S ohledem na shora uvedené důvody žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný k žalobním bodům uvedl, že ze státního rozpočtu jsou poskytovány peněžní prostředky a jejich příjemci je mohou použít pouze k účelům, na které byly určeny. Účel použití těchto prostředků je určen podmínkami, které jsou stanoveny například právním předpisem, podle něhož byly prostředky poskytnuty, dále rozhodnutím nebo smlouvou o poskytnutí těchto prostředků. Při poskytování prostředků ze státního rozpočtu je zachováno vrchnostenské postavení poskytovatele těchto prostředků. Z tohoto postavení plyne, že může rozhodovat o podmínkách jejich poskytnutí, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem těchto prostředků v té míře, již stanoví obecně závazný právní předpis, či v jeho limitech, jak stanoví sám poskytovatel těchto prostředků.

Záleží pak na příjemci, zda tyto podmínky akceptuje a poskytnutou podporu za těchto podmínek přijme. Žalobce, jako příjemce účelově určených prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, je povinen dodržet všechny podmínky pro použití těchto prostředků. Nedodržení (porušení) stanovených podmínek pro poskytnutí a nedodržení podmínek pro použití prostředků poskytnutých v roce 2005 je klasifikováno jako porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech, což má podle ustanovení § 44a zákona o rozpočtových pravidlech za následek povinnost odvést do státního rozpočtu odvod za porušení rozpočtové kázně, včetně penále. Správce daně má právo daňovou kontrolou ve smyslu § 16 daňového řádu zjišťovat, zda prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu byly použity, tak jak bylo při jejich poskytnutí určeno, a má kompetenci rozhodnout o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně. Ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobce dne 12.9.2005 převedl z účtu č. 1965298389/0800 (samostatný účet žalobcem zřízený pro financování projektu z prostředků státního rozpočtu – neinvestiční prostředky) na svůj účet č. 1945970369/0800 částku ve výši 5.704.000,-Kč a dále, že ke dni 12.9.2005 žalobce uhradil náklady související s projektem ve výši 173.832,-Kč. Uvedené zjištění žalobce nerozporoval, nesouhlasil však s právním posouzením ve vazbě na ustanovení článku VII. odst. 1 smlouvy. Ze systematického a logického výkladu ustanovení článku VII odst. 1 a 3 smlouvy vyplývá, že žalobce v roce 2005 byl povinen použít poskytnutou podporu, která byla připsána na samostatný účet k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním předmětného projektu a to výlučně následujícím způsobem; přímou platbou ze samostatného účtu spolupříjemcům, přímou platbou ze samostatného účtu dodavatelům, převodem ze samostatného účtu na svůj běžný účet, pokud uznané náklady již byly na základě účetních dokladů uhrazeny. Výše uvedeným převodem nebyla provedena platba ze samostatného účtu spolupříjemci a ani dodavatel. Žalobce provedl převod na svůj účet, který ve smysl čl. VII. odst. 1 smlouvy mohl provést jen ve výši uhrazených nákladů, tj. 173.832,-Kč. V době, kdy žalobce provedl tento převod peněžních prostředků ze samostatného účtu na svůj účet, částka 5.530.168,-Kč nepředstavovala uhrazené prokazatelné náklady přímo související s projektem, jelikož tyto uhrazené náklady v danou dobu neexistovaly. Převodem účelové podpory ze samostatného účtu na žalobcův běžný účet v částce vyšší než činily uznané náklady, které již v té době byly na základě žalobcem předložených účetních dokladů uhrazeny, se žalobce dopustil porušení ustanovení čl. VII. odst. 1 smlouvy. Tím porušil podmínku, za které byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty čímž neoprávněně použil peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech a dopustil se porušení rozpočtové kázně ve smyslu ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech. Podle ust. § 44 odst. 3 písm. a) a § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech je žalobce povinen provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši v jaké byla porušena rozpočtová kázeň, tj. v částce 5.530.168,-Kč a z této částky ve smyslu § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech je povinen zaplatit penále ve výši 1 promile za každý den prodlení, nejvýše však do výše odvodu. Na výše uvedeném nemění nic ani skutečnost, že poskytnuté prostředky byly do konce roku 2005 použity ke krytí nákladů předmětného projektu. Z písemnosti Ústavu pro jazyk český ze dne 29.3.2006, č.j.: 28/07 vyplývá, že stanovisko tohoto ústavu je čistě jazykové. Ustanovení smlouvy nelze vykládat pouze jazykově, nýbrž také systematicky a logicky. Z uvedené písemnosti vyplývá, že v čl. VII odst. 1 smlouvy před slovy „nebo převodem“ chybí čárka, což dle žalovaného je zapříčiněno jazykovou neobratností Ministerstva průmyslu a obchodu. Z uvedených důvodů není citovaná písemnost Ústavu pro jazyk český ve spojení s ust. § 266 odst. 4 obchodního zákona důvodem prokazujícím, že se žalobce nedopustil porušení rozpočtové kázně.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Nad shora uvedené konstatoval, že převod peněžních prostředků v rozporu se smluvními podmínkami je třeba považovat za porušení rozpočtové kázně, neboť výdej peněžních prostředků, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená dohodou o poskytnutí těchto prostředků nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, je neoprávněným použitím peněžních prostředků. Nejednalo se o pouhé porušení právních norem, rozhodnutí a dohod, ale o takové porušení, které bylo podmínkou posouzení případného neoprávněného použití peněžních prostředků a znamenalo ve svém důsledku porušení ustanovení předmětnou smlouvou a porušení rozpočtové kázně podle čl. VIII. bod 6. smlouvy a § 44 odst. 1 rozpočtové kázně. Stanovisko Ústavu pro jazyk český není stanoviskem relevantním a z hlediska daňového řízení závazným, zejména když stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 8.6.2006, zn. 109476/06/030980/3148 svědčí žalovanému.

Dále uvedl, že dle ust. § 55a odst. 1 daňového řádu může Ministerstvo financí daň zcela nebo zčásti prominout. Prominutí daně je zařazeno mezi mimořádné opravné prostředky, ale lze je chápat jako institut týkající se placení daní. Rozhodnutím o prominutí daně se daň nestanovuje ani nevyměřuje, pouze se její placení promíjí. Daňový řád nestanoví v souvislosti s prominutím povinnost či možnost upuštění od stanovení a předpisu daně; skutečnost, že je daňovému subjektu prominuta daň proto nezabývá správcem daně povinností daň stanovit, vyměřit a tedy i dokončit zahájená a probíhající řízení o této dani. Prominutí daně tak není důvodem pro zastavení odvolacího řízení.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že peněžní prostředky ze státního rozpočtu nebyly v žádném případě vydány, tj. použity tím spíš, že by došlo k jejich výdaji v rozporu s ustanoveními právních předpisů, rozhodnutími či dohodami ve smyslu ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Veškeré poskytnuté peněžní prostředky byly v kalendářním roce 2005 použity výhradně k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním cílů a parametrů předmětného projektu. Za výdaj peněžních prostředků ze státního rozpočtu je nutno považovat již jejich samostatné poukázání na speciální účty vytvořené pro účely projektu dle článku III. odst. 1. Již v okamžiku převodu peněžních prostředků na tyto účty nemohl stát prostřednictvím svých rozpočtových organizací s peněžními prostředky volně disponovat. Smyslem výrazů „vydat, výdej“ je ztráta možnosti s vydanou věcí dočasně nakládat. Poznamenal, že netvrdil, že by pro žalovaného bylo stanovisko Ústavu pro jazyk český relevantním a závazným z hlediska daňového řízení, žalovaný však byl povinen se s tímto stanoviskem v průběhu daňového řízení vypořádat a v rámci provedeného hodnocení důkazů uvést, z jakých důvodů o tento důkaz své právní závěry opírá či neopírá. Stanovisko poskytovatele dotace obsažené v dopise ze dne 8.6.2006 je důkazním prostředkem stejné síly a bylo na žalovaném, aby se všemi skutečnostmi, jež vyšly v průběhu daňového řízení najevo vypořádal v rámci úvah o hodnocení důkazů.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, dle kterého se institut prominutí daně upravuje pouze placení daní, neboť daň nestanovuje, ani nevyměřuje. Dle žalobce, prominutí daně jako většina mimořádných opravných prostředků je postaven na tzv. kasačním principu, tj. že přezkoumávané rozhodnutí příslušný orgán buď potvrdí nebo zruší. Prominutí daně není ničím jiným než zrušením rozhodnutí správce daně nižšího stupně. Skutečnost, že daňový řád výslovně neupravuje postup správce daně v souvislosti s prominutím daně, nelze vykládat, že by bylo povinností správce daně dokončit veškerá zahájená a probíhající řízení o této dani. Daňový řád obsahuje v ust. § 27 odst. 1 písm. e) obecnou úpravu, která upravuje postup

správce daně pro případ, že ve věci již bylo pravomocně rozhodnuto. Takovým pravomocným meritorním rozhodnutím ve věci je též prominutí daně.

Soud rozhodoval ve věci bez nařízení ústního jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci vyslovili s takovým postupem soudu souhlas.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je opodstatněná.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech pro účely tohoto zákona se rozumí neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity,

Podle ust. § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.

Podle ust. § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech fyzická osoba nebo právnická osoba jiná než stát, která porušila rozpočtovou kázeň, je povinna provést prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu, jestliže porušila rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) tím, že neoprávněně použila nebo zadržela peněžní prostředky podle § 44 odst. 2 písm. h).

Podle odst. 4 písm. c) odvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.

Podle odst. 9 prominutí nebo částečné prominutí povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. a) může povolit místně příslušné finanční ředitelství. Prominutí nebo částečné prominutí povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. c) nebo penále může povolit ministerstvo s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržených peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. a) až f) a penále za prodlení s ním a s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržených peněžních prostředků poskytnutých z Národního fondu a penále za prodlení s ním.

Podle ust. § 55a daňového řádu Ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Žalobce v podané žalobě namítal, že přesun peněžních prostředků mezi dvěma účty žalobce nelze pokládat za výdej peněžních prostředků v rozporu s ustanoveními právních předpisů, rozhodnutími či dohodami ve smyslu ustanovení § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Žalovaným učiněný systematický a logický výklad ustanovení čl. VII. odst. 1 a 3 smlouvy nemá oporu v textu smlouvy. Účelem zákona o rozpočtových pravidlech není sankcionovat takové jednání, která nemají dopad na státní rozpočet.

K uvedené námitce ze správního spisu vyplynulo: V protokolu č. 03/06700/2006 o výsledku kontroly použití účelové podpory formou dotace z výdajů státního rozpočtu na podporu řešení projektů výzkumu a vývoje společnosti Azacycles s.r.o., Ministerstvo průmyslu a obchodu, odbor výzkumu a vývoje uvedlo, že náklady ve výši 5.532.297,40 Kč, k jejíž úhradě žalobce neinvestiční dotace čerpal, uhradil z běžných účtů společnosti až po převodu neinvestiční dotace na běžný účet společnosti, z toho náklady ve výši 3.845,-Kč žalobce uhradil v následujícím kalendářním roce. Dle závěrů tohoto protokolu, poměr mezi výší účelové podpory k celkovým ustatelným nákladům na řešení projektu byl dodržen. Podle článku VII odst. 1 věta první je příjemce povinen použít účelovou podporu, vždy do konce kalendářního roku, výhradně k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním cílů a parametrů předmětného projektu, a to buď přímou platbou ze samostatného účtu spolupříjemcům nebo dodavatelům nebo převodem na běžný účet v případě, kdy uznané náklady již byly na základě účetních dokladů uhrazeny. Podle odst. 3 věty první je příjemce povinen vést samostatný bankovní účet určený výhradně pro financování předmětného projektu z prostředků poskytnutých na jeho řešení ze státního rozpočtu (a to zvláště pro investiční a zvláště pro neinvestiční prostředky). Podle stanoviska Ústavu pro jazyk český ze dne 29.3.2006, č.j.: 28/07 není první věta článku VII. odst. 1 smlouvy významově jednoznačná a lze ji vykládat více způsoby. Jendou z možností je, že příjemce je povinen použít účelovou podporu k úhradě nákladů projektů přímou platbou, a to spolupříjemcům nebo dodavatelům, anebo (b) převodem na běžný účet, a to ve specifikovaných případech. Dále uvedl, že je poněkud překvapen, že u podvojně spojky „buď-nebo“ (jež má vylučovací význam), není před „nebo“ čárka, a proto nelze kromě uvedeného výkladu vyloučit ani jiné řešení. Podle dodatku č.1/2006 smlouvy věta první článku VII. odst. 1 je příjemce povinen použít účelovou podporu v souladu se zákonem o rozpočtových pravidlech vždy do konce příslušného kalendářního roku výhradně k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním cílů a parametrů předmětného projektu, a to buď přímou platbou spolupříjemcům nebo dodavatelům z účtu zřízeného podle odst. 3 tohoto článku, nebo převodem na jiný běžný účet (nebo do pokladny) v případech, kdy uznané náklady byly již uhrazeny nevěřejných zdrojů.

Uvedenou námitku soud shledal částečně oprávněnou. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaným učiněný systematický a logický výklad ustanovení článku VII. odst. 1 a 3 smlouvy nemá oporu v samotném textu smlouvy. I dle názoru soudu je totiž jedinou možnou interpretací uvedených ustanovení výklad, podle kterého byl žalobce povinen použít poskytnutou podporu, která byla připsána na samostatný účet k úhradě prokazatelných, nezbytně nutných nákladů přímo souvisejících s plněním předmětného projektu, a to následujícím způsobem; přímou platbou ze samostatného účtu spolupříjemcům nebo dodavatelům, anebo převodem ze samostatného účtu na svůj běžný účet, pokud uznané náklady již byly na základě účetních dokladů uhrazeny. Pokud žalobce poukázal na stanovisko Ústavu pro jazyk český, pak toto sice připouští více alternativ výkladu, zároveň však jiný, než shora uvedený výklad neuvádí. Opomenutí čárky pak lze považovat toliko za gramatické nedopatření smluvních stran. O správnosti provedené interpretace ostatně svědčí i žalobcem poukazovaný dodatek č. 1/2006 ke smlouvě, který toliko zpřesňuje v první větě článku VII. odstavce 1 z jakého účtu lze přímou platbou spolupříjemcům nebo dodavatelům uhradit prokazatelné nezbytně nutné náklady přímo souvisejících s plněním předmětného

projektu a dále vkládá čárku před spojku nebo v rámci podvojně spojky „bud’ – nebo“. V daném případě je nesporné, že žalobce převedl z účtu, zřízeného pro financování projektu z prostředků státního rozpočtu, částku ve výši 5.704.000,-Kč na svůj běžný účet, a to přestože výše uhrazených nákladů činila pouze částku 173.832,-Kč. Uvedeným postupem tak žalobce porušil čl. VII. odst. 1 smlouvy. Podstatou sporu však v daném případě zůstává otázka, zda převod peněžních prostředků mezi žalobcovým účtem zřízeným pro financování projektu z prostředků státního rozpočtu a mezi jeho běžným účtem, lze považovat za neoprávněné použití peněžních prostředků ve smyslu ust. § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Za stěžejní pro posouzení této otázky považuje nadepsaný soud rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.8.2004, č.j.: 2 Afs 11/2004-73. Přestože uvedený rozsudek byl vydán podle předchozího zákona č. 576/1990 Sb., o pravidlech hospodaření s rozpočtovými prostředky České republiky a obcí v České republice, závěry v něm uvedené lze plně vztáhnout i na projednávanou věc, neboť v obou případech byla subjektům uložena sankce za neoprávněné použití peněžních prostředků. V rozsudku ze dne 12.8.2004, č.j.: 2 Afs 11/2004-73 (blíže viz www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uvedl, že použití prostředků státního rozpočtu je třeba rozumět „vynaložení (tedy spotřebování) prostředků na určitý účel. Sankční odvod je třeba spojovat nikoliv s jakýmkoliv porušením rozpočtových pravidel, ale jen s použitím prostředků na jiný účel, v důsledku čehož prostředky státního rozpočtu nejsou v dané době užity k účelu, ke kterému byly určeny. Sankce je tedy třeba spojovat jen s odnětím rozpočtových prostředků stanovenému účelu“. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „rozhodným je důsledek nakládání s prostředky, tedy to zda jsou tímto nakládáním spotřebovány k jinému účelu a tím vyloučeno jejich vynaložení k účelu závazně určenému“. Ve světle uvedené judikatury se tak soud zabýval otázkou konečného použití prostředků účelové podpory ve výši 5.532.297,40 Kč. K této otázce z protokolu č. 03/06700/2006 o výsledku kontroly použití účelové podpory formou dotace z výdajů státního rozpočtu na podporu řešení projektů výzkumu a vývoje společnosti Azacycles s.r.o. (dále jen „předmětný projekt“), vyplynulo, že náklady ve výši 5.532.297,40 Kč, k jejich úhradě byla neinvestiční dotace čerpána, žalobce uhradil z běžných účtů společnosti až po převodu neinvestiční dotace na běžný účet společnosti, z toho náklady ve výši 3.845,-Kč žalobce uhradil v následujícím kalendářním roce. Poměr mezi výší účelové podpory k celkovým uznatelným nákladům na řešení projektu byl dodržen. Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalobce peněžní prostředky, získané z účelové podpory předmětného projektu, skutečně vynaložil na úhradu nákladů na řešení předmětného projektu. Skutečnost, že poskytnuté prostředky žalobce použil ke krytí nákladů předmětného projektu ostatně žalovaný potvrdil i v napadeném rozhodnutí (viz strana 4, první odstavec, poslední věta napadeného rozhodnutí). Na výše uvedeném pak nic nemůže změnit fakt, že žalobce před vlastní úhradou nákladů na řešení projektu prostředky účelové podpory převedl v rozporu se zněním smlouvy mezi svým účtem určeným pro neinvestiční dotaci a běžným účtem. S ohledem na uvedené soud shledal námitku žalobce, týkající se povahy převodu peněžních prostředků mezi účty žalobce, za důvodnou.

Oprávněná není námitka, dle které měl žalovaný řízení o odvolání ve smyslu ust. § 27 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastavit, neboť Ministerstvo financí vydalo dne 27.11.2006, č.j.: 43/96316/2006-434 pravomocné meritorní rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 27.11.2006, č.j.: 43/96316/2006-434 Ministerstvo financí prvním výrokem vyhovělo žádosti žalobce ze dne 18.8.2006 o prominutí odvodů a penále a podle ust. § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech a podle ust. § 55a daňového řádu prominulo odvod ve výši 5.530.168,-Kč uložený správcem daně v platebním výměru ze dne 2.8.2006, č.j.: 131562/06/030980/3148.

U uvedené námitky soud vyšel z podstaty rozhodnutí o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně, kterou je zánik možnosti správce daně, aby rozhodnutí, kterým byla uložena povinnost provést odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně, bylo

vykonáno. Rozhodnutí o prominutí odvodu vydané podle § 44a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech a podle ust. § 55a daňového řádu se tak vztahuje k výkonu rozhodnutí o uložení povinnosti odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně, avšak nespojuje se samotnou uloženou povinností odvodu za porušení rozpočtové kázně. Předmětem rozhodnutí o prominutí odvodu je totiž žádost daňového subjektu o prominutí odvodu, zatímco předmětem rozhodnutí o uložení odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně je povinnost tohoto odvodu. Navíc k posouzení žádosti o prominutí odvodu za porušení rozpočtové kázně dle ust. § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech je příslušné Ministerstvo financí (§ 44 odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech). Odvod za porušení rozpočtové kázně je prováděn prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu (ust. § 44a odst. 3 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech). Řízení o prominutí odvodu a řízení o uložení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně jsou tak dvě různá daňová řízení, mající různé předměty a probíhající před odlišnými správními orgány. Rozhodnutím o prominutí odvodu tak není meritorně rozhodováno ve věci uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně a ani jím není rušen platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně. Takový závěr nevyplývá ani ze zákona o rozpočtových pravidlech ani z daňového řádu. Skutečnost, že je daňovému subjektu prominut odvod, tak nezabývá správce daně povinností rozhodnout o odvolání proti platebnímu výměru, kterým byla daňovému subjektu uložena povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně. Prominutí odvodu tudíž nemůže být důvodem k zastavení řízení o odvolání proti platebnímu výměru, jímž byla povinnost odvodu do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně uložena. K obdobnému názoru dospěl i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 19.8.1997, sp. zn. 15 Ca 118/96. Z uvedených důvodů neshledal soud námitku procesních vad opodstatněnou.

Vzhledem k důvodnosti zásadní žalobní námitky, týkající se povahy převodu peněžních prostředků mezi dvěma účty žalobce, soud postupoval v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. pak soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právními názory soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky) a částkou 1440,- Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 10.640,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. července 2010

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Pekárková Marie